Въ чародѣйката Цирцея.
Мьртвецы що въскрьсила
Съсъ вълшебната си сила;
И въ юнака Одиссея
Който чакъ въ Аидъ посмѣя
Сѣнкытѣ да посѣти.
Въ Евридика дѣва млада,
Що нечаянно въ животъ
Съ силата на дивна лира
Бѣ истръгнжта отъ ада.
Еще ще та закълнж,
Страшный демоне въздушный,
Въ страшнытѣ и преужасны
Чародѣйства на Медея
За да слѣзешъ тукъ при насъ
Въ този посветенъ теб' часъ.
Тебе моли твойта жрица,
И на пълната ведрица
Твойтъ благодатенъ духъ
Нека слѣзе и открый
Бѫдностьта отъ насъ що крый.
Теб' отъ сичкытѣ богове,
Набожителны и адскы,
Азъ най-много почитатъ
Страшный демоне въздушный.
Нито дневната звѣзда,
Нито красната Циприда
Ни самыя гръмовержецъ
Обожавамъ като теб'.

— Привиденіето са приближава, космытѣ ми настрьхватъ единъ по единъ.

— Сложи ведрицата на земята и дай ми кърпата защото трѣба да ти свьржж очитѣ . . . .

— Земи . . . туй е обыкновенно средство на вълшебницытѣ . . . но не ма стягай, недѣй толкози силно!

— Виждашъ ли или не?

— Тако ми Зевса! не виждамъ освѣнь тьмнота.

— Проговори прочее пытаніята си на привидѣніето, но три пѫти сѣко и съ тихъ гласъ. Ако чуешь водата че кипи, отговорътъ е